

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 z.zs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 323/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 listopada 2022 r. w Krakowie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W. (poprzednio Bank (...) S.A. w W.) jako następcą (...) Bank S.A. w W.

przeciwko W. M. (1), W. T., (...) Sp. z o.o. spółce komandytowej w K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego W. M. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt I C 183/18

1. oddala apelację,
2. oddala wniosek strony powodowej o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego,
3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz kuratora M. K. (1) kwotę 3.240 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści złotych) tytułem wynagrodzenia za postępowanie apelacyjne.

SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt I ACa 323/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2020r. sygn.. akt I C 183/18 (zaocznym w stosunku do W. T.) Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził W. T. i od (...) Sp. z o.o. spółki komandytowej z siedzibą w K. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. w W. kwotę 1 004 164,89 zł wraz z:- umownymi odsetkami od kwoty 759 721,79 zł w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z dziesięciu ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 15 punktów procentowych w stosunku rocznym począwszy od dnia 11 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty - każdorazowo nie więcej niż wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie,

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 19 809,40 zł od dnia 29 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty,

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 224 603,70 zł od dnia 29 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty,

oraz kwotę 54 713,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt I), oraz zastrzegł (...)Sp. z o.o. spółce komandytowej w K. ograniczenie odpowiedzialności do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w K.prowadzi Księgę Wieczystą nr (...) i hipoteki umownej ustanowionej na rzecz (...) Bank S.A. w W. do kwoty 1 360 000 zł (pkt II).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny:

W. T. i W. M. (1) zawarli w dniu 19 grudnia 2012r. z (...) Bank S.A. w W. umowę kredytową nr (...) o kredyt złotówkowy obrotowy do wysokości 800.000 zł do dnia 9 grudnia 2022 przeznaczony na spłatę kredytu w rachunku bieżącym w (...) oraz na sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej. wynosiło 10,32 % w stosunku rocznym. W § 4 umowy, kredytobiorcy zobowiązali się do zapłaty: prowizji za przyznanie kredytu, płatnej jednorazowo w wysokości 24.000 zł, składki na ubezpieczenie od upadłości kredytobiorcy, płatnej jednorazowo w wysokości 16.000 zł, opłaty za ustanowienie hipoteki w wysokości 217 zł. W § 6 umowy strony ustaliły zabezpieczenie kredytu w formie hipoteki umownej z najwyższym pierwszeństwem do wysokości 1.360.000 zł na lokalu stanowiącym odrębną nieruchomość położonym w K., dla którego prowadzona jest przez Sąd Rejonowy dla (...)w K., IV Wydział Ksiąg Wieczystych, księga wieczysta nr (...), wraz z cesją praw z polisy ubezpieczeniowej. Zgodnie z § 13 Ogólnych warunków umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w G. Banku — (...) Banku S.A., stanowiących załącznik do ww. umowy, Bank był uprawniony do wypowiedzenia w całości lub części umowy z ważnych powodów, w szczególności m.in. jeżeli klient nie wykonał obowiązków wynikających z umowy, a w tym, w szczególności, nieterminowo regulowania zobowiązania z tytułu spłaty rat kapitału, oprocentowania lub innych należności umownych. Wypowiedzenia Bank miał dokonywać na piśmie. W dniu 13 grudnia 2012 r. , 14 maja 2014 r. zawierano aneksy do umowy , potwierdzając w nich stan zadłużenia. W § 4 aneksu 14 maja 2014 r wskazano, iż w przypadku braku spłaty części lub całości co najmniej dwóch rat, Bank, po uprzednim wezwaniu do uregulowania zaległości i bezskutecznym upływie co najmniej 7-dniowego terminu do uregulowania zaległości, uprawniony był do wypowiedzenia postanowień aneksu z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. W wypadku wypowiedzenia aneksu przez Bank, po upływie okresu wypowiedzenia, pozwani mieli być zobowiązani do zapłaty kwoty odsetek naliczonych od kapitału za cały okres trwania aneksu, których bank naliczanie zawiesił. W dniu 8 lipca 2014 r. pozwani zawarli z powodem aneksu do aneksu z dnia 14 maja 2014 r, do umowy (...) z dnia 10 grudnia 2012 r., w którym Bank udzielił pozwanym karencji w spłacie odsetek na okres 11 miesięcy począwszy od 9 lipca 2014 r. do 9 maja 2015 , w którym to okresie pozwani zobowiązani byli do terminowej zapłaty miesięcznym rat kapitałowych w wysokości 5.000 zł każda. Spłaty te miały być naliczane na poczet spłaty kredytu. Kredyt nie był spłacany terminowo. Pismami z dnia 21 października 2015 r., powodowy Bank złożył wobec pozwanych oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z dnia 10 grudnia 2012 r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia. Powód poinformował, iż następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega natychmiastowemu zwrotowi. Bank podał, iż rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości obejmującej na dzień sporządzenia ww. pisma: kwotę 117,59 zł tytułem należności kapitałowej, kwotę 13.311,62 zł tytułem odsetek umownych, otę 473,27 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie, kwotę 15 zł tytułem kosztów i płać za czynności banku, zgodnie z Tabelą Opłat i Prowizji. Pismo zostało odebrane przez zwanych W. M. (1) i W. T. w dniu 23 października 2015 r., a przez pozwaną (...) (...) Sp. z o.o. Sp. komandytową dnia 27 października 2015 r. W związku z brakiem spłaty należności wynikającej z umowy nr (...) z dnia 10 grudnia 2012 r. oraz postawieniem całej należności w stan wymagalności, pismami z dnia 16 lutego 2016 r., powód wezwał pozwanych do zapłaty długu w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od otrzymania wezwania należności, która wg stanu na dzień 16 lutego 2016 r. wynosiła łącznie kwotę 801.783,47 zł, na którą składały się: kwota 759.721,79 A tytułem należności głównej (kapitał wymagalny), kwota 19.809,40 zł tytułem odsetek umownych, kwota 22.222,28 zł tytułem kosztów opłat i prowizji. Pismo zostało odebrane przez W. T. w dniu 22 lutego 2016r. Pismo skierowanie do W. M. (1) zostało zwrócone z adnotacją, że „adresat się wyprowadził”. Strona powodowa sporządziła w dniu 11 stycznia 2018 r. wyciąg z ksiąg (...) Banku S.A. z siedzibą w W. nr (...), w którym stwierdziła, iż w księgach banku figuruje wymagalne zadłużenie dłużników solidarnych W. M. (1) i W. T. z tytułu umowy o kredyt złotowy obrotowy nr (...) z dnia 10 grudnia 2012 r/ wraz z późniejszymi zmianami, oraz (...) (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. z tytułu hipoteki umownej do kwoty 1.360.000 zł ustanowionej na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy (...) w K., IV Wydział Ksiąg Wieczystych, prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...). Wysokość zadłużenia z

tytułu wszystkich zobowiązań określonych umową na dzień 11 stycznia 2018 r. wynosiła 1.004.164 zł, Na wymagalne zadłużenie składały się: należność główna (niespłacony kapitał) w kwocie 159.721,79 zł, odsetki umowne w kwocie 19.809,40 zł, naliczane w wysokości 7,43 % od 9 czerwca 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r. oraz w wysokości 7,47 % od dnia 1 września 2015 „do 22 listopada 2015r., odsetki za opóźnienie w kwocie 224.603,70 zł naliczane w wysokości 0% od dnia 9 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz w wysokości 14 % od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 10 stycznia 2018 r. oraz opłaty i inne prowizje w kwocie 30 zł.

Przy tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie. odwołując się do przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1896) wskazał na obowiązek kredytobiorcy zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zdaniem Sadu Okręgowego niezasadny był zarzut podniesiony przez kuratora W. M. (1) o nieważności wypowiedzenia umowy kredytu przez powodowy Bank. Sąd nie podzielił stanowiska i zastrzeżeniu niedozwolonego warunku. Zawarto bowiem jedynie stwierdzenie, iż „Bank rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzenia w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości(..)”. Takie uregulowanie nie wskazuje na zastrzeżenie warunku w rozumieniu art. 289 k.c. Wypowiedzenie umowy zostało dokonane skutecznie .

Także niezasadny okazał się zarzut niewykazania wysokości dochodzonej wierzytelności. Wprawdzie dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, co jednak nie pozbawia go mocy dowodowej i wiarygodności jako dokumentu prywatnego. Pozwani nie wskazali żadnych okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłowość dokonanych przez stronę powodową wycień, a samo kwestionowanie twierdzeń, bez poparcia ich materiałem dowodowym, nie pozwala na uznanie tychże twierdzeń za wykazane zgodnie z regułami rozkładu ciężaru dowodu, wynikającymi z art. 6 k.c. Powodowy bank wykazał dokładnie jakie składniki złożyły się na kwotę dochodzonego roszczenia, załączając stosowne dokumenty na poparcie tychże twierdzeń. W szczególności strona powodowa przedłożyła umowę pożyczki wraz z załącznikami oraz pismo wzywające pozwanych do zapłaty. W wyciągu z ksiąg bankowych powód dokładnie określił wysokość zadłużenia pozwanego, wymagalnego na dzień sporządzenia tegoż wyciągu, oraz składniki tego zadłużenia. Skutkowało to uwzględnieniem żądania pozwu. Odpowiedzialność Grupy Inwestycyjnej (...) Sp. z o.o. Spółki komandytowej miała charakter odpowiedzialności rzeczowej, tj. ograniczonej tylko do nieruchomości obciążonej hipoteką ustanowioną na rzecz strony powodowej i tylko do wysokości sumy hipotecznej, co uwzględniono w pkt II sentencji wyroku , zastrzegając pozwanym dłużnikowi rzeczowemu w oparciu o art. 319 k.p.c. w związku z art. 77 i 68 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2019.2204 t.j.) prawo powoływania się na ograniczenie odpowiedzialności zarówno w zakresie przedmiotowym jak i kwotowym.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach powołano art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany W. M. (1) działający przez kuratora, który zaskarżył wyrok w punkcie I, zarzucając:

1. naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego , skutkujące uznaniem, że pozwana dokonała skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej w stosunku do tego pozwanego a w konsekwencji uznanie, że roszczenie stało się wymagalne,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie , że doszło do skutecznego wypowiedzenia pomimo, że wypowiedzenie nie zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty .

Pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w stosunku do skarżącego oraz o przyznanie mu kosztów postępowania.

Strona powodowa w odpowiedzi wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania według norm

Sąd Apelacyjny rozpoznając apelację uznał za własne ustalenia Sądu Okręgowego i zważył co następuje:

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny zauważa, że okoliczność, iż apelujący dłużnik W. M. (1) wskazał w innej sprawie adres do doręczeń ul. (...) nie daje podstawy do tworzenia domniemania, że pod tym adresem dłużnik stale przebywał z zamiarem stałego zamieszkania. Także fakt, iż W. M. (2) ustanowił w innej sprawie pełnomocnika w osobie adwokata M. K. (2) nie oznacza, że umocowanie tego profesjonalnego pełnomocnika rozciąga się na przedmiotową sprawę. Z pism kuratora nie wynika, że dłużnik odebrał pisma doń kierowane w taki sposób, że mógł on zapoznać się z treścią tych pism. Także próba doręczenia przez Sąd pod wskazany adres nie dawała z uwagi na datę dokonania tych czynności podstaw do zastosowania art. 139§2 -§3¹ k.p.c. Należy więc uznać, że podstawy do ustanowienia kuratora dla doręczeń nie odpadły.

Niewątpliwie pozwany, który zawarł umowę jako przedsiębiorca wskazał jako adres do korespondencji adres zamieszkania przy ul. (...) (k13) i nie zawiadomił strony powodowej (mimo wynikającego z §18 OWU obowiązku umownego o zmianie adresu). Godził się, że korespondencja przesyłana na ten adres będzie uważana za doręczoną. W aneksie z dnia 10 grudnia 2012r. i 14 maja 2014r. potwierdził ten adres. Kierowana tamże korespondencja nie była odbierana, mimo awizowania k28 i k36., k44. Powodowy Bank wobec powrotu awizowanych przesyłek podjął próbę weryfikacji adresu zamieszkania. Skoro pozwany wskazał we wniosku o udzielenie pożyczki adres, to w ten sposób wyraził wolę by dalsza korespondencja tam była kierowana. W umowie pozwany ponadto przyjął na siebie obowiązek zawiadamiania o zmianie adresu firmowego. Kierowanie więc korespondencji na ten adres było zgodne z umową.

W chwili dokonania wezwania do zapłaty skierowanego na adres spółki pozwanego jak i w chwili wypowiedzenia umowy nie istniał jeszcze obowiązek wynikający z art. 75 c prawa bankowego, który wszedł w życie w dniu 27 listopada 2015r. Trzeba też podkreślić, że także i z wezwań kierowanych na adres spółki cywilnej pozwanego mógł on się dowiedzieć o zadłużeniu. Działalność gospodarczą prowadzą wspólnicy, stąd wezwanie do zapłaty kierowane na adres spółki również wskazuje na możliwość zapoznania się z treścią pisma przez współnika tej spółki. W wezwaniu wskazano wyraźnie, że brak pokrycia długu spowoduje wypowiedzenie. Pozwany M. (1) musiał być świadomy woli strony powodowej wypowiedzenia i przymusowego odzyskania długu.

Oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła się ona zapoznać z jego treścią (art. 61§1 kc). W rozumieniu art. 61 § 1 k.c. możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia przez adresata nie może być utożsamiana z rzeczywistym zapoznaniem się przez adresata z tym oświadczeniem. Skuteczne złożenie oświadczenia woli następuje także w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie zna jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła ona do niego w taki sposób, że mógł się z nią zapoznać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2017 r. III CSK 148/16 LEX nr 2352146). W orzecznictwie dopuszczono możliwość zastosowania do składania i przyjmowania oświadczeń woli w sferze prawa materialnego tzw. doręczeń zastępczych, w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r. II CSK 750/15 LEX nr 2182659). Jeżeli adresat z własnej woli nie odbiera z urzędu pocztowego, należy uznać, że miał możliwość zapoznania się z jej treścią i z możliwości takiej z własnej woli nie skorzystał (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1996 r., I PKN 36/96, OSNAPUS 1997, nr 14, poz. 251, z dnia 13 grudnia 1996r., I PKN 41/96, OSNAPUS 1997, nr 13, poz. 268, z dnia 23 stycznia 1998 r., I PKN 501/97, OSNAPUS 1999, nr 1, poz. 15, z dnia 20 stycznia 2004 r., II CK 358/02, "Wokanda" 2004, nr 9, s. 6, z dnia 5 października 2005 r., I PK 37/05, OSNP 2006, nr 17-18, poz. 263, z dnia 17 marca 2010 r. II CSK 454/09 OSNC 2010/10/142). Dla obalenia tego domniemania faktycznego nie jest wystarczające powołanie się na fakt, że nie jest znane miejsce aktualnego pobytu, lecz konieczne było wykazanie, że z obiektywnych przyczyn W. M. (1) nie mógł podejmować przesyłek w miejscu zamieszkania stanowiącej także siedzibę jego firmy czy też w siedzibie spółki cywilnej, której był współnikiem a fakt zmiany miejsca zamieszkania nie jest wystarczający do przyjęcia domniemania, że nie mógł on odbierać pod tym adresem kierowanych do niego przesyłek w sytuacji gdy sam wskazywał, że adres przy ul. (...) w K. to jego firmowy adres korespondencyjny, a adres przy ul. (...) to adres korespondencyjny jego spółki w której był uprawniony i jednocześnie zobowiązany do prowadzenia spraw (art. 865 k.c.) i był uprawniony w niej do reprezentacji (art. 866 k.c.). Nie wykazano przy tym, że skarżący pozwany nie miał możliwości zrealizowania

wynikającego z umowy poinformowania kontrahenta o zmianie adresu firmowego stanowiącego zgodnie z §18 OWU adres do korespondencji.

Nie wykazano by pozwany zmienił miejsce zamieszkania. Ponadto nawet okoliczność, że pozwany zmienił miejsce zamieszkania nie może rodzić niekorzystnych dla banku skutków, w sytuacji gdy pozwany jako przedsiębiorca nie dopełnił obowiązku poinformowania o zmianie adresu firmowego a więc korespondencyjnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 lutego 2020r. VI ACa 432/19 LEX nr 3033472). Zmiana miejsca zamieszkania nie rodzi zresztą domniemania braku możliwości podejmowania przesyłek w miejscu określonym jako adres korespondencyjny.

Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że dokumenty prywatne mogą stanowić podstawę ustaleń Sądu. Fakt wykorzystania kredytu nie budzi żadnych wątpliwości w świetle treści aneksów. Jeżeli pozwany dokonywał spłat w odpowiedni sposób to on powinien to udowodnić. Skoro więc wypowiedzenie było uzasadnione i skuteczne to obowiązkiem pozwanego był zwrot kwoty wykorzystanego kredytu (art. 69 ust. 1 prawa bankowego). Taki sposób działania strony powodowej nie naruszał art. 5 k.c. Sąd Apelacyjny podziela więc stanowisko Sądu Okręgowego co do skuteczności wypowiedzenia. Wzmacniając argumentację trzeba zauważyć, że co do zasady nie jest niedopuszczalne zastrzeżenie warunku w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy, szczególnie jeżeli warunek miałby mieć charakter rozwiązujący. Ponadto w orzecznictwie przyjmuje się, że warunkiem może być także uzależnienia skutków oświadczenia woli od spełnienia świadczenia, ponieważ zapłata nie zawsze jest zdarzeniem całkowicie uzależnionym od dłużnika (wyroki z dnia 6 września 2007r., IV CSK 118/07 (OSP 2008 nr 12, poz. 125; z dnia 17 marca 2011 r., IV CSK 358/10, niepubl.). Zastrzeżenie takiego warunku podlega natomiast ocenie na podstawie art. 353⁽¹⁾ k.c. lub też art. 5 k.c. Zastosowaniu bowiem warunkowego sposobu rozwiązania umowy stron może sprzeciwiać się jej trwały charakter, treść umowy a przede wszystkim podjęcie decyzji w tym względzie, bez wypełnienia wymaganych czynności upominawczych, co powodujące dotkliwie pozbawienie ochrony interesów kredytobiorcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r. II CSK 750/15 LEX nr 2182659). W wyroku z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14 LEX nr 1805901 Sąd Najwyższy przyjął, że wypowiedzenie nie może być wykonane w sposób nagły, zaskakujący dla kredytobiorcy, a naruszenie tych zasad może spowodować uznanie wypowiedzenia za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, jednak tym orzeczeniem nie zakwestionował stanowiska, że wypowiedzenie może mieć charakter warunkowy, w tym kontekście, że jeżeli nastąpi pełna spłata zadłużenia, to umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. W tym jednak przypadku oświadczenie strony powodowej a jedynie informacje o możliwym zniweczeniu skutków wypowiedzenia w przypadku uregulowania zadłużenia przeterminowanego (k.28). Takie postanowienie samo w sobie nie dawało jeszcze podstaw do zakwestionowania ważności tego oświadczenia w sytuacji gdy już samo sporządzenie aneksu w 2914r.r. wskazywało, że istnieje zadłużenie w tym wynikające z odsetek. Zgodnie z §1 aneksu raty odsetkowe miały zostać odroczone do 9 maja 2015r. do maja 2015r. Z zestawienia znajdującego się na k.89 wynika, że dłużnicy nie spłacali w 2015r. żadnych kwot trudno więc przyjąć by jako przedsiębiorcy mogli czuć się zaskoczeni wypowiedzeniem, tym bardziej, że wezwanie uprzedzające o możliwości wypowiedzenia kierowano na adres siedziby spółki. Ponadto przed wniesieniem pozwu ego 2016r., wskazujące na istnienie zaległości wyznaczające dodatkowy termin do zapłaty. Wezwanie to zostało wysłane listem poleconym k.36, k44. W analogiczny sposób skierowano także wezwanie do spółki, której pozwany M. (1) był współnikiem (k264-266). Strona powodowa nie nadużywa więc prawa dochodzą zapłaty.

Na marginesie można tylko zwrócić uwagę, że zarzuty powiązane z kwestią wypowiedzenia nie mogły dotyczyć rat przeterminowanych, których wymagalność w chwili orzekania nie była uzależniona od wypowiedzenia umowy. Nawet więc i bez wypowiedzenia na chwilę orzekania praktycznie cała kwota kredytu (bez dwóch rat i tak byłaby już wymagalna). W tym jednak przypadku całość kwoty kredytu obrotowego została na skutek upływu terminu wypowiedzenia postawiona w stan wymagalności, stąd apelację jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. Z tych przyczyn apelację jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 374 k.p.c. i art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2021.2095 t.j),

Wniosek strony powodowej o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego oddalono albowiem zgodnie z art. 98§1k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. rozliczeniu według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy podlegają koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Zgodnie z art. 98§2 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Takie koszty nie zostały nawet wskazane i uprawdopodobnione.

Kuratorowi reprezentującego pozwanego jako nieznanego z miejsca pobytu przyznano wynagrodzenie w oparciu o §1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2018.536) w zw. z §2 pkt 7 i §10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015r. poz. 1800 ze zm.).

SSA Sławomir Jamróg